

Arrest

nr. 238 190 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. JANSSENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 18 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam de commissaris-generaal op 22 mei 2018 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond toen hij het mandaatgebied van UNRWA verliet daar (1) hij nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten, noch met politieke partijen binnen het kamp aanwezig, noch met individuen, en een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in het kamp, gezien hij geen enkele individuele problematiek aanhaalt, niet tot de conclusie kan leiden dat hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond, (2) hij verder enkel socio-economische redenen aanhaalt, (3) zijn bewering dat hij bij een terugkeer zou worden gevangen genomen en zijn familie het huis zou moeten verkopen om hem vrij te kunnen krijgen puur hypothetisch is en enkel gebaseerd is op een 'indien' scenario waarbij hij bouwmaterialen zou smokkelen, (4) zijn relaas aangaande het door hem veroorzaakte auto-ongeval bij het smokkelen van cement evenmin wijst op een situatie van ernstige onveiligheid daar hij zelf niet eens weet of de automobilist foto's van hem nam waardoor hij zou worden herkend en uit het gegeven dat hij met zijn eigen reisdocument Libanon legaal kon verlaten en daarbij de Libanese autoriteiten diende te passeren blijkt dat hij momenteel niet door de Libanese autoriteiten wordt gezocht en hij geen enkel bewijs voorlegt dat hij hierom door wie dan ook gevisieerd zou worden, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine-leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. X van 25 april 2019.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming verklaart in het verleden informatie en problemen te hebben achtergehouden omwille van zijn psychologische toestand. Verzoeker stelt heden problemen te hebben gekend in het vluchtelingenkamp al Bass na zijn weigering om Hamdi Naji te vergifigen.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: twee diploma's van het technisch instituut voor talen en technische wetenschappen (kopieën), een certificaat van het Baguette restaurant (kopie), zeven betalingsbewijzen (kopieën), foto's restaurant (kopieën), een foto van zijn gewonde knie (kopie), een attest van de mukhtar (kopie), een verkoopakte (kopie), een attest van gezinssamenstelling (kopie), de geboorteakte van zijn moeder voorzien van vertaling (kopie), de identiteitskaart van zijn moeder (kopie), twee YouTube-links (kopie), de gehandicapten kaart van zijn

zus (kopie), UNWRA kaart (kopie), een attest van het rode kruis (kopie), een attest van CHC (kopie), een attest van het rode kruis betreffende een psychiatrische consult (kopie) en een attest van Dr. Al Chaabani (kopie).

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoeker nog steeds niet aantoonde dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waar de UNRWA werkzaam is te verlaten en dat hij op die manier belet wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten en hij derhalve geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Zo wordt gemotiveerd dat de gebeurtenissen waarop verzoeker zich thans beroept, namelijk zijn voorgehouden problemen met Fatah na verzoekers weigering om Hamdi Naji te vergiftigen, immers niet kunnen overtuigen. Zo wordt geargumenteed dat verzoeker tijdens zijn eerste verzoek aanhaalde geen persoonlijke problemen te hebben gekend in Libanon, en dat zijn uitleg voor het achterhouden van zijn problemen, met name zijn mentale gezondheidstoestand, niet overtuigt. Uit de documenten die verzoeker neerlegde om zijn mentale gezondheidstoestand te staven blijkt immers niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om zijn vluchtmotieven op een coherente manier uiteen te zetten tijdens de vorige procedure voor het commissariaat-generaal en voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt vervolgens geoordeeld dat de door verzoeker neergelegde documenten geen begin van bewijs

vormen ter staving van zijn verklaring eigenaar te zijn van een restaurant, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen aldaar, en dat deze documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal.

5.2. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek had verklaard dat hij een eigen restaurant wilde openen, maar dat dit niet mogelijk was. Verzoeker stelt dat het een restaurant buiten het kamp in Libanon betrof. Verweerder antwoordt in de verweernota terecht dat uit de verklaringen van zijn eerste verzoek wel degelijk blijkt dat verzoeker stelde dat "Ik hoopte dat ik een eigen restaurant kon starten. Binnen het kamp kon ik het absoluut niet doen omwille van de onveiligheid en om buiten het kamp te openen moest ik een lange arm hebben." (zie NPO 3 mei 2018, p. 7). Verweerder kan dan ook worden bijgetreden waar deze stelt niet in te zien waarom verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek niet heeft verklaard dat hij een restaurant zou bezitten.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan de door hem voorgelegde documenten geen bewijswaarde wordt gehecht enkel omdat het loutere kopieën betreffen. De bestreden beslissing duidt immers tevens op pertinente en gemotiveerde wijze het volgende aan:

"(...) Bovendien worden deze stukken niet voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Er kan overigens ook niet worden ingezien waarom u deze stukken nu pas voorlegt. Immers, uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede relaas blijkt immers dat u deze reeds ergens in 2018 heeft ontvangen. Ook al zou ervan worden uitgegaan dat u deze stukken pas op het einde van het jaar 2018 zou hebben ontvangen, u had nog steeds de mogelijkheid de stukken voor te leggen bij de RvV in het kader van uw eerste verzoek temeer daar de zitting pas op 22 maart 2019 plaatsvond. Dat u dan bovendien nog eens drie weken wachtte alvorens een tweede verzoek in te dienen – de RvV velde haar arrest op 25/4/2019 en u verzocht pas een tweede keer om internationale bescherming op 14/5/2019 – is niet aannemelijk ingeval van een waarachtig relaas.

Opmerkelijk is bovendien de vaststelling dat u thans een document voorlegt waaruit zou moeten blijken dat u een eigen restaurant had in Libanon. Nochtans verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat u een restaurant wilde openen, maar dat dit niet mogelijk was. Er kan geenszins worden ingezien waarom u in het kader van uw eerste verzoek niet zou hebben kunnen aanbrengen dat u een eigen restaurant had. Dat u dit niet zou hebben kunnen vertellen omwille van uw psychologische problemen toen, die u overigens ook op geen enkele manier heeft aangetoond (zie supra), houdt geen steek. Wat betreft de stukken die u thans voorlegt en waarmee u wil aantonen dat u eigenaar was van een restaurant, i.c. de foto's, een certificaat van Baguette en betalingsbewijzen, moet vooreerst worden vastgesteld dat op geen enkele manier kan worden afgeleid wanneer of waar deze foto's werden genomen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat u, zoals u thans beweert, eigenaar was van een restaurant. In het kader van uw eerste verzoek werd bovendien reeds aangenomen dat u werkzaam was in een restaurant. De thans voorgelegde stukken bevestigen hoogstens dat u er inderdaad werkzaam was, doch spreken zich niet uit over uw hoedanigheid in het restaurant.

Gezien het feit dat u een eigen restaurant had, dé kern van uw huidige relaas, niet kan worden aangenomen, kan evenmin geloof worden gehecht aan de rest van de problemen die u in het kader van uw werkzaamheden beweert te hebben gekend.

Wat betreft het attest van de mukhtar dient, naast bovenstaande algemene vaststellingen aangaande de thans voorgelegde documenten, hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat het attest een loutere weergave is van hetgeen uw familie ten aanzien van hem verklaarde. Het toont geenszins aan dat de aangehaalde feiten ook effectief hebben plaatsgevonden. Eveneens kan opgemerkt worden dat het document in algemene termen is opgesteld en er geen verdere details worden gegeven over de aard van uw problemen. Het is bovendien opmerkelijk dat dit attest pas werd opgesteld op 20 juli 2018, een jaar na uw vertrek uit Libanon en anderhalf jaar na uw eerste verzoek én ruim een maand nadat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen. Dit alles wijst er duidelijk op dat dit document ten uwen behoeve en ik het kader van uw tweede verzoek werd opgemaakt. Een dergelijke gesolliciteerd

document kan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Dient voorts nog te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste verzoek ook uitdrukkelijk heeft gemotiveerd dat u niet aannemelijk had gemaakt Libanon te hebben verlaten om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U toonde niet aan dat de bijstand of de bescherming van het UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch toonde u aan dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. U brengt thans geen elementen aan die hier alsnog een ander licht op kunnen werpen. De Commissaris-generaal zelf beschikt ook niet over dergelijke elementen.

(...)

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. De twee diploma's van het technisch instituut voor talen en technische wetenschappen, het attest van gezinssamenstellingen, de verkoopakte van een woning, de geboorteakte van uw moeder, de identiteitskaart van uw moeder, de gehandicapten kaart van uw zus, de UNWRA kaart bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens van uw gezinsleden, studies, het feit dat u bij UNWRA geregistreerd bent en de verkoop van een woning in 2016. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat betreft de twee YouTube links dient te worden opgemerkt dat dit betrekking heeft op de algemene situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon. De overige attesten werden hierboven reeds besproken."

Met het louter tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Het ter terechtzitting neerleggen van zijn diploma, de attest van de Mokhtar en de betalingsbewijzen, waarvan hij nogmaals kopieën neerlegt bij zijn verzoekschrift, evenmin.

5.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat UNRWA in de onmogelijkheid is om zijn opdracht uit te oefenen gelet op het feit dat de Verenigde Staten in 2018 verklaarden UNRWA niet langer te financieren, en hij enkele rapporten en krantenartikelen aanbrengt om zijn stelling te ondersteunen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn verweernota argumenteert dat uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019, waarvan een kopie in het administratief dossier zit, blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, hoewel UNWRA kampt met budgettaire tekorten. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe. UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft

UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA noga aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse Vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker brengt geen recentere, andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie van de commissaris-generaal niet langer correct is.

5.4. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 18 juni 2020 voert verzoekende partij aan dat de rechten van verdediging en het recht op een tegensprekelijk debat zijn geschonden doordat haar recht om gehoord te worden tijdens een hoorzitting is ontnomen. Zij meent dat een dergelijke beperking niet langer gerechtvaardigd is zodra de Raad zijn terechtzittingen op 18 mei 2020 heeft hervat. Verzoekende partij vraagt te worden gehoord, bijgestaan door een tolk. Zij merkt nog op dat onderhavige procedure het ook onmogelijk maakt om originele documenten neer te leggen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partijen de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij wilden mondeling uiteenzetten, zodat hun recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document, al dan niet in origineel, over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, heeft verzoekende partij niettemin het recht haar argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

Wat betreft het argument dat de hoorzittingen van de Raad sinds 18 mei 2020 zijn hervat, doet dit niet af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden als gevolg van de beschermende maatregelen die zijn opgelegd door de pandemie van COVID-19 en dat zij kunnen niet garanderen dat partijen het recht hebben om hun zaak binnen een redelijke termijn te horen. Dit is echter ook een van de dimensies van het recht op een effectief rechtsmiddel en toegang tot een onpartijdige rechter dat wordt gegarandeerd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt.

3.2.1. Verzoekende partij legt nieuwe documenten voor, namelijk attesten van psychologische en psychiatrische opvolgingen (stukken 10, 11 en 12). Zij geeft aan dat zij tot op heden nog steeds wordt

opgevolgd door een psycholoog en een psychiater. Zij benadrukt dat zij over haar problemen niet wilde speken en dus geen document heeft neergelegd in dit verband; zij dacht dat de humanitaire situatie in Libanon genoeg zou zijn. Verzoekende partij houdt voor dat dit een gevolg is van een posttraumatische stress. Zij benadrukt tevens dat het restaurant en de facturen haar naam dragen. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad en het Europees Hof van de Rechten van de Mens (R.C tegen Zweden van 9 maart 2010, Mo.M. tegen Frankrijk van 18 april 2013 en R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013) voert verzoekende partij aan dat medische getuigschriften die ter ondersteuning van een asielaanvraag worden overgelegd, aan een grondig onderzoek moeten worden onderworpen door de asielautoriteiten. Zij stelt dat de risicocontrole met betrekking tot artikel 3 EVRM niet beperkt mag blijven tot het gebrek aan geloofwaardigheid, maar zich ook moet uitstrekken tot alle andere individuele factoren die, bij elkaar opgeteld, het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst vergroten. Verzoekende partij vervolgt dat het CGVS deze psychologische kwetsbaarheid in aanmerking dient te nemen om het risico van terugkeer in de schatten, wat betreft de veiligheidssituatie alsook de humanitaire situatie. Verzoekende partij verwijst naar verschillende rapporten waaruit blijkt dat de medische situatie zorgwekkend is in de Palestijnse vluchtelingenkampen, alsook verslagen en artikelen aangaande de gevolgen van COVID-19 in Libanon. Verzoekende partij kaart de financiële moeilijkheden aan van UNRWA en de nationale lockdowns die werden afgekondigd in een poging het virus te stoppen.

3.2.2. Waar verzoekende partij haar psychische problemen benadrukt en onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad en het EHRM (R.C tegen Zweden van 9 maart 2010, Mo.M. tegen Frankrijk van 18 april 2013 en R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013) aanvoert dat medische getuigschriften die ter ondersteuning van een asielaanvraag worden overgelegd, aan een grondig onderzoek moeten worden onderworpen door de asielautoriteiten, stelt de Raad vast dat *in casu* uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat dit onderzoek terdege is gebeurd. Het CGVS heeft daarbij rekening gehouden met alle persoonlijke, materiële en psychologische elementen die werden aangebracht. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt een aantal stukken neer betreffende uw (mentale) gezondheidstoestand. Dient echter te worden opgemerkt dat deze stukken geenszins volstaan om te besluiten dat uw mentale problemen dermate zouden zijn dat ze het normale procedureverloop in het gedrang zouden brengen. Evenmin volstaan de voorgelegde stukken om te besluiten dat u, zoals u thans opwerpt, in het kader van uw eerste verzoek niet in staat was de ware toedracht van uw relaas weer te geven (zie infra).

Dient hier bijkomend nog te worden aan toegevoegd dat u thans ook zelf aanhaalt dat het, wat betreft uw psychische problemen, nu wel beter met u gaat (zie verklaringen 2de VIB vraag 15). U in het kader van uw tweede verzoek bij de Dienst Vreemdelingen bovendien gevraagd naar eventuele bijzondere procedurele noden, haalde u bovendien ook zelf niets aan (zie document ‘bijzondere procedurele noden’ in administratief dossier).

U legde tevens nog een medische stuk neer betreffende problemen die u kent met uw knie. Het attest dateert echter van oktober 2017. Uit niets blijkt dat u thans nog problemen heeft, dan wel behandeling zou nodig hebben.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Ter vergoelijking van uw onachtzaamheid om uw problemen met Fatah eerder te vermelden stelde u dat u bij aankomst in België uitgeput was en u daarenboven te kampen had met psychische problemen. In het kader hiervan legde u een attest neer van het Rode Kruis betreffende een psychiatrische consultatie op 13 juni 2019, een medisch attest afgeleverd door Dr. Souheil Al Chaabani en een schrijven van een verpleegster bij het Rode Kruis betreffende medicatie die u neemt / nam, d.d. 8/8/2018. Wat betreft het document van het Rode Kruis dient te worden opgemerkt dat dit enkel attesteert dat u op 13 juni 2019 een psychiatrische consultatie had bij Dr. Souheil Al Chaabani. Het verschaft geen enkele informatie over de reden voor dit consult noch uw eventuele toestand toen, de gestelde diagnose, uw behandeling of daaraan gerelateerde symptomen. Wat betreft het attest van Dr. Souheil Al Chaabani waarin wordt gesteld dat u zou lijden aan post-traumatische stress dient voorts te worden opgemerkt dat er niet

concreet geduid wordt welke vaststellingen of onderzoeken aan de basis liggen van de vaststellingen die erin gedaan worden op het niveau van de gestelde diagnose of daaraan gerelateerde symptomen, laat staan op welke wijze uw ziektebeeld een concrete (negatieve) impact zou hebben op uw cognitieve vaardigheden, uw perceptie van de werkelijkheid of vermogen om volwaardige en betrouwbare verklaringen af te leggen. Dat u in augustus 2018 Escitalopram nam wordt op zich ook niet betwist. Uit beschikbare informatie blijkt dat dit een geneesmiddel is dat wordt voorgeschreven ingeval van depressieve, neerslachtige gevoelens alsook angsten. Uit de bijsluiter, waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt echter niet dat dit geneesmiddel bijwerkingen zou hebben in die zin dat kan worden aangenomen dat u in het kader van uw eerste verzoek niet in staat zou zijn geweest een coherente versie van uw relaas en problemen in Libanon uit de doeken te doen. U maakte in het kader van uw eerste verzoek bovendien ook op geen enkel moment melding van eventuele psychologische problemen waar u toen mee zou gekampt hebben noch legde u documenten dienaangaande neer. Dit is niet ernstig en er is ook geen enkele redenen waarom u zelfs dit niet zou hebben kunnen aanbrengen, indien waarachtig. Het is overigens wel opmerkelijk dat u thans, op het moment dat u stukken voorlegt waaruit zou moeten blijken dat u kampt met psychologische problemen, wél in staat zou zijn om de ware toedracht van uw problemen in Libanon uit de doeken te doen, terwijl u uw psychologische problemen nét als reden aanhaalt voor het feit dat u deze in het kader van uw eerste verzoek niet kon vermelden. Dit alles houdt geen steek.

Dat u omwille van psychologische problemen niet in staat geweest zou zijn om uw relaas te doen ten aanzien van het Commissariaat-generaal, dan wel in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV, kan bijgevolg niet overtuigen. Er kan immers redelijkerwijs van u als verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht worden dat u bij machte bent om een waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat u afdoende nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die u ertoe hebben gebracht uw land van herkomst te ontvluchten.”

De attesten van psychiater dr. Al Chaabani d.d. 10 oktober 2019 en klinisch psycholoog dr. De Block d.d.15 juni 2020 evenals de medische prescriptie d.d. 10 juni 2020 van psychiater dr. Al Chaabani, vermogen voorgaande beoordeling omtrent het vermogen van verzoekende partij om volwaardige verklaringen af te leggen, niet in een ander daglicht te plaatsen. Deze nieuwe documenten bevestigen nog maar eens de psychische problemen van verzoekende partij, dat zij psychologische begeleiding krijgt, en zij medicatie krijgt. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekende partij haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar eerste én huidig volgend verzoek om internationale bescherming.

De attesten kunnen de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas evenmin herstellen of als bewijs gelden voor de aangehaalde bedreigingen. Een attest van een arts of psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. In de bij de pleitnota gevoegde attesten wordt overigens niet verder ingegaan op het persoonlijk wedervaren van verzoekende partij en wat zij allemaal zou hebben meegemaakt.

3.2.3. De Raad erkent verder dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen te Libanon erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt ook dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekende partij dient aldus concreet aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming hebben zowel de commissaris-generaal als de Raad in het arrest nr. 220345 van 25 april 2019 reeds geoordeeld dat haar individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is: “Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten of nietoverheidsactoren (CGVS, pg. 8). In casu blijkt dat u school heeft gelopen en dat tot het derde middelbaar (CGVS, pg. 5), dat u tot uw vertrek uit Libanon in een fastfoodrestaurant hebt gewerkt (CGVS, pg. 5) en dat ook uw drie broers een job hadden waarvan één als leerkracht, één als verpleger en één bij het onderhoud van telefoons (CGVS, pg.4); dat uw familie eigenaar is van een huis waar verschillende verdiepingen op gebouwd staan waar uw broers woonachtig zijn (CGVS, pg. 4); dat u toegang had tot medische zorg en materiële hulp van UNRWA (CGVS, pg. 3) weliswaar in mindere mate naarmate u in eigen onderhoud kon voorzien (CGVS, pg.3); en dat u over de nodige fondsen beschikte om uw reis van 6000 dollar naar België te bekostigen (CGVS, pg. 6).”

Verzoekende partij toont niet aan dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie, medische zorgen en opvolging in Libanon, in haar hoofde inderdaad ontoereikend of onbestaande zal zijn. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het verwijzen naar enkele algemene rapporten over de financiële situatie van UNRWA, de algemene socio-economische situatie in het kamp El Bass en het gegeven dat de medische bijstand die UNRWA verstrek onder druk staat, maar zij slaagt er niet in concreet aannemelijk te maken dat zij in Libanon verstoken zal zijn van de nodige medische zorgen en dan wel nog op een zodanige wijze dat er dient besloten te worden dat zij bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie zal terechtkomen, dan wel in een humanitair klemmende situatie in de zin van artikel 3 EVRM.

Met haar verwijzing naar rapporten en artikelen betreffende de situatie in Libanon sedert de uitbraak van de COVID-19-pandemie, heeft verzoekende partij niet aangetoond dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Libanon een zodanig niveau zou bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad merkt bovendien op dat geen enkele informatie waartoe zij toegang kan hebben, erop wijst dat Libanon door deze pandemie meer dan België zou worden getroffen.

Uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt evenmin dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen sedert de uitbraak van de COVID-19-pandemie. Zo wordt in het door verzoekende partij bijgebrachte artikel *“UNRWA launches COVID -19 US\$ 14 million flash appeal for Palestine refugees”* van 17 maart 2020 aangegeven dat te midden van de huidige wereldwijde crisis en in reactie op de voortdurende kritieke behoeften van Palestijnse vluchtelingen en in overeenstemming met de plannen van de WHO en de VN voor paraatheid en respons, de UNRWA een agentschap-breed COVID-19 strategisch paraatheids- en responsplan heeft ontwikkeld en geactiveerd. In dit artikel wordt verder verwezen naar de UNRWA COVID-19 website page. Ook deze website maakt duidelijk dat, niettegenstaande donaties welkom zijn om hun inspanningen te ondersteunen om de verspreiding van COVID-19 in de Palestijnse vluchtelingengemeenschap voor te bereiden en te voorkomen, de UNRWA sinds het begin van de crisis ijverig heeft gewerkt om essentiële, levensreddende diensten te leveren aan Palestijnse vluchtelingen in het hele Midden-Oosten. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

De Raad ziet dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Libanon zou verstoken blijven van bijstand door UNRWA indien zij hieraan nood zou hebben.

Voor wat betreft de gezondheidsproblemen van verzoekende partij op zich, wijst de Raad er op dat verzoekende partij zich voor de beoordeling hiervan dient te richten tot de daartoe geëigende procedure.

3.2.4. Waar verzoekende partij opwerpt dat verschillende landen ten gevolge van de COVID-19 nationale lockdowns hebben afgekondigd en hun grenzen hebben gesloten in een poging het virus te stoppen, waaronder ook Libanon, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De kritiek van verzoekende partij dienaangaande is in het kader van onderhavige procedure niet dienend.

3.2.5. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekende partij volhardt in haar vluchtrelaas, zonder dat zij echter verder concreet ingaat op de grond in de beschikking van 5 juni 2020 en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS